

Džejlana Šutković

Poimanje Ljepote nekada i sad- Prošlost ili buduće 'sada'!

Moderno ili 'pak ne?!

Svijet napreduje time što se radi, ili se radilo na realizaciji i ispunjenju jedinstvenog cilja ovozemaljskih stanovnika ljudskog izgleda, a to je da se unaprijede i poboljšaju uslovi života te da se promovišu i primjenjuju osnovna ljudska prava, od kojih je jedan od fundamentalnih pravo na život. Međutim dešava se to da ono što neki smatraju modernim, drugi opovrgavanju i smatraju apsurdnim i nepotrebnim.

Moje pitanje je: "Kada moderno prerasta u bezukusno, derogativno i augmentativno izražavanje aktivizma i revolucije budućnosti života i vremena u kojem živimo?!"

Prije nekoliko godina, dok sam nestrpljivo stajala tik uz semafor, u iščekivanju uličnog Godoa, poznatijeg kao malenog, vatreno crvenog čovječuljka, da mi signalizirajući ZELENUM raspoloženjem i izrazom svog lica dozvoli prelazak na drugu stranu ulice, mi je jedna jednostavno elegantno odjevena gospođa prišla u želji da svoju trenutnu misao podijeli s nekom bliskom osobom (bliskom u ovom slučaju bar kad je riječ o udaljenosti između osobe A i osobe B). Spomenula mi je da su se ljudi nekada odijevali tako da su bili prepoznatljivi po tome što su bili sofisticirano moderni, elegantno privlačni i zavodljivi svojom posturom, stavom i jasnim energičnim pogledom koji se ispoljavao putem njihovih radoznalo bistrh očiju.

Namjera mi nije da sežem do u krajnost, ali po mom mišljenju to ne predstavlja krajnost; nešto što je postojalo davno prije nas, i naših sveznadersko introspektivnih poimanja **modernog**. Ono što želim reći je da, generalno i globalno posmatrajući, nekada kada biste sreli ženu tj. damu, njen parfem, njena pojava, njena gracioznost poput gazele bi vam oduzimala dah. Muškarac je nekoć bio galantan, markantan i džentlmen pri ophođenju ne samo sa ženama već i unutar svojih prijateljskih kuloara.

Zar nije ironija da se trebamo vratiti unazad da bismo išli ukorak s vremenom?!

Iako sam pripadnica nježnijeg pola- kad kažem nježnijeg mislim na konture same muskulature tijela- smatram da su većim dijelom i žene i muškarci danas prerasli u najjadnije i najmizernije oblike homo sapiensa kad je riječ o međusobnim odnosima pri osnovnoj verbalnoj komunikaciji, ne samo u relaciji muškarac-žena, već i vice versa. Tu sada moderno ne predstavlja isključivo izgled i odjevni stil, koji je individualan i jedinstven svakome ponaosob, i naglašava ono što se želi istaći. Verbalna komunikacija je izgubila poštovanje prava na mišljenje, jer i kad se ne slažemo s mišljenjem drugog treba da poštujemo njegovo ili njeno pravo NA mišljenje, pravo na viđenje i razumijevanje određene situacije ili tematike.

Ali ne, danas se a priori odbacuje sve što nije u skladu sa stavovima osobe koja je jedan od interlokutora datog dijaloga. Ja, ja i samo ja. Zar je tragedija upoznati nekog drugog, i nečije stavove i, možda uzeti u obzir da je neko drugi, ne nužno u pravu, već da je tu da nam u sazvežđu endema ustupi mjesto.

Ljepota ne predstavlja samo fizičko viđenje i poimanje iste, već i onu auru koja je smještena tik iznad naše glave, a jasno vidljiva u oku posmatrača koji želi da ju uvidi i vidi.

Ljepota je jedna Audrey Hepburn koja je, s jedne strane, svojom vanjštinom plijenila pažnju svakog prolaznika, na jedan sofisticiran i sebi svojstven način, dovoljan da pobudi interes svjetski najpriznatijih i najrenomiranijih kreatora svijeta mode Hubert de Givenchy-a , a s druge strane je ljepota njene misli koju je uspješno dokazala time što je nagrađena predsjedničkom medaljom Slobode kao rezultat njenog rada i angažmana u ulozi ambasadora dobre volje.

Ili jedna Maya Angelou, oličenje savremenog historičara, pjesnika, vaspitača, aktiviste u borbi za ljudska prava, glumice, dramopisca kojoj Riječ predstavlja ljepotu življenja.

Ili naše majke. Moja mama koja nije toliko poznata kao Maya, Nikola ili Audrey, ali koja svojom vjerom u dobro odgaja svoje dijete.

Jedan beskućnik koji prosi a ne krade.

Ili jedan Nikola Tesla koji je sa svijetom podijelio, između ostalih otkrića, struju , ili jedan grčko-mitološki Prometej koji je čovječanstvu donio vatru.

Pokušajmo biti i Audrey i Maya i Nikola i Prometej pri izgradnji i unaprjeđenju sebe samih, pri pospješivanju i poboljšanju međusobne komunikacije, jer ako bar ne pokušamo, naša djeca – predstavnici i nosioci nasih prezimena, naše DNK će smatrati da je moderno biti glup, i da je moderno koristiti se neukusnim vokabularom i rječnikom, i da je u redu ne prepustiti svoje sjedište u tramvaju starijoj osobi, i da je u redu mučiti životinje i bacati kamenje na pse lutalice, i da je u redu ismijavati i zbijati neslane šale na račun onih koji su slušno, verbalno ili vizuelno osiromašeni i onesposobljeni.

Možda će pojedinci reagovati ili će ovaj i ovakav put ka ljudskosti shvatiti kao Utopiju Thomas Moore-a, ali zašto Utopija kad su moji roditelji mene odgajali upravo u ovakvim ubjeđenjima i vođeni ovakvom kulturom življenja, naravno uz primjese i onog što je dobro i onog što je loše da bi mi na taj način prepustili da tada sama uvidim šta je u redu a šta ne. A oni nisu ni svjetski proslavljeni pjesnici, niti politički korumpirani ljudi; niti bolji niti gori od jednog taksiste, pekara ili svakodnevnog prolaznika; niti bolji niti gori od izgubljene generacije Hemingweyevaca i Gertruda već samo i isključivo jedni, nadam se ponosni, roditelji koji bi trebali biti konglomerantno poznati po svojoj osobnosti i ljepoti koju nose.

I na tome im veliko HVALA.

PR

DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>

MaxMinus magazin
<http://maxminus.weebly.com>

NE KORUPirati